

Arrest

**nr. 54 803 van 24 januari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VERDIN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende via een op 13 december 2009 gedateerd schrijven een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 19 augustus 2010 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard, die verzoeker op 14 september 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.12.2009 werd ingediend door :

*(L., M.)
(...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wilt zich beroepen op de criteria 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet.

Het feit dat betrokkene sinds 2003 in België zou verblijven, Frans zou spreken, Nederlandse les wenst te volgen, werkwilgig is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker eveneens op 14 september 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(…) Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomst-documenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.(...)”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep

tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij verstrekt volgende toelichting:

“De Wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat de motivering voor deze beslissing dient op te nemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de basis liggen van de beslissing. De motivering moet bovendien afdoende zijn, d.w.z. draagkrachtig en deugdelijk zijn. Verzoeker is van oordeel dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

Dat voor wat betreft de motivering van de beslissing om het Belgisch grondgebied te verlaten, verwerende partij opwerpt dat verzoeker:

“in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7 al. 1, 1° van de Wet van 15 december 1980) en verder dat hij niet in het bezit zou zijn van een geldig paspoort”.

Deze motivering schendt de werkelijkheid. Verzoeker was/is wel degelijk in het bezit van een geldig nationaal paspoort. Een afschrift van zijn nationale paspoort werd ook al stuk bij de oorspronkelijke regularisatie-aanvraag gevoegd en wordt als bijlage gevoegd onder stuk nr. 2.

Dat de motiveringsplicht van de bestreden beslissing alzo wordt geschonden, alwaar zou voorgehouden worden dat verzoeker zijn identiteit niet / onvoldoende aantoot of alleszins geen geldig paspoort zou kunnen voorleggen.

Overwegende dat de bestreden beslissing tenslotte ook nog vermeldt dat het attest van immatriculatie en/of de documenten die aan hem werden afgegeven op het ogenblik dat hij zich vluchteling verklaarde, dienen ingetrokken te worden.

Overwegende dat dit wellicht een standaard-clausule betreft, doch voor verzoeker helemaal niet opgaat en verwerende partij klaarblijkelijk uit het oog lijkt te verliezen dat er door verzoeker in het verleden nooit een asielaanvraag werd ingediend. Alleszins werd er aan verzoeker cfr. het KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de bevestiging en verwijdering van de vreemdeling, geen aparte bijlage 13 overhandigd.”

3.1.2. Verweerder antwoordt als volgt:

“Verzoeker houdt voor dat de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten de werkelijkheid schendt, aangezien hij wel degelijk in het bezit is van een geldig nationaal paspoort.

Verzoeker zoekt spijkers op laag water.

De bestreden beslissing vermeldt duidelijk:

“Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

Verzoekers kritiek dat zijn identiteit niet kan worden betwist, doet niet ter zake.

Verzoekers is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum zodat niet kan worden ingezien hoe de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van de formele motiveringsplicht.

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit,

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.”

De bestreden beslissing verwijst naar artikel 7 al. 1, 1° van de Vreemdelingenwet dat op zijn beurt verwijst naar artikel 2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing is afdoende gemotiveerd.”

3.1.3.1. Met betrekking tot de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Verzoeker kan ook niet voorhouden de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen niet of onvoldoende te kennen, nu hij deze bespreekt en bekritiseert in zijn verzoekschrift.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.1.3.2. In de mate dat verzoeker betoogt dat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen niet correct zijn voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker houdt voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verkeerdelijk heeft gesteld dat hij niet in het bezit zou zijn van een geldig paspoort en hij zijn identiteit onvoldoende heeft aangetoond. Hij gaat hierbij evenwel uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissingen. In de eerste bestreden beslissing wordt namelijk geenszins gesteld dat verzoeker zijn identiteit niet voldoende zou hebben aangetoond aan de hand van een paspoort. De identiteit van verzoeker wordt in de eerste bestreden beslissing zelfs op geen enkele wijze in vraag gesteld. De aanvraag om machtiging tot verblijf wordt immers zonder meer als ontvankelijk beschouwd, wat impliceert dat verweerder in casu oordeelde dat verzoeker zijn identiteit conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aantoonde. Wat betreft de motivering van de tweede bestreden beslissing moet worden opgemerkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft aangegeven dat verzoeker niet in het bezit is van de vereiste binnenkomstdocumenten en hierbij heeft toegelicht dat verzoeker niet beschikt over een paspoort “en/of” geldig visum. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft hiermee aangeduid dat verzoeker niet beschikte over de combinatie van een paspoort en een geldig visum of van een ander reisdocument voorzien van een geldig visum. Deze vaststelling vindt steun in het neergelegde administratief dossier en wordt door verzoeker ook niet betwist.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.1.3.3. Door nog op te merken dat verweerder in de brief die hij richtte aan de burgemeester van de gemeente Kinrooi een instructie opnam die betrekking heeft op vreemdelingen die een asielaanvraag

indienden en die in casu niet toepasselijk is toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissingen zelf niet correct gemotiveerd zijn. Ook de vermelding door verzoeker van het gegeven dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid weliswaar besliste tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, maar dat dit bevel hem nog niet onder de vorm van een "bijlage 13" ter kennis werd gebracht laat niet toe te besluiten dat er sprake is van enig motiveringsgebrek.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het materiële motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij stelt in dit verband het volgende:

"Overwegende dat verzoeker al sedert maart 2003 (inmiddels dus al gedurende 7 1/2 jaar) onafgebroken in België woont/verblijft en hij vrijwel onmiddellijk de beslissing genomen heeft om zich definitief in België te vestigen. Het is slechts ingevolge de media-aandacht omtrent het vraagstuk van de regularisatie en de nieuwe Instructie van 19 juli 2009, dat verzoeker alsnog een mogelijkheid zag om uit zijn illegale situatie te treden.

Uit de getuigenverklaringen die verzoeker heeft bijgebracht, blijkt dat hij alhier in België volledig is ingeburgerd en dat hij zijn hele sociale leven hier heeft opgebouwd en er probleemloos zal in slagen om werk te vinden van zodra hij in bezit gesteld zou worden van een arbeidsvergunning.

Weliswaar brengt een gebeurlijke schorsing / nietigverklaring van de bestreden beslissing niet met zich mee dat verzoeker legaal op (B)elgisch grondgebied zou verblijven. Verzoeker kan zich echter moeilijk van de indruk ontdoen dat zijn huidige situatie thans nadeliger is dan in de hypothese dat er door hem geen aanvraag tot machtiging tot verblijf zou zijn ingediend (in toepassing van art. 9 bis van de wet van 15 december 1980). Geen aanvraag tot regularisatie betekende immers geen beslissing in uitvoering waarvan thans de bijlage 13 werd betekend.

Dat verzoeker in die omstandigheden dan ook terecht de schorsing van de uitvoering van de bestreden beslissing vraagt. Overwegende dat de kwetsieuze beslissing van de verwerende partij dan ook omwille van die redenen dient vernietigd te worden."

3.2.2. Verweerder werpt het volgende op:

"Verzoeker houdt voor dat hij al sedert maart 2003 in België woont/verblijft en hij 'vrijwel onmiddellijk de beslissing genomen heeft zich in België te vestigen.

Verder stelt dat hij dat hij ingeburgerd is en hier zijn sociale leven heeft opgebouwd.

Verzoeker uit kritiek op het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing dat betrekking heeft op het criterium 2.8A..

Verzoekers beschouwingen falen in feite en in rechte.

De verwerende partij laat gelden dat in het vademecum bij de instructies van 17.09.2009 uitdrukkelijk wordt verduidelijkt dat, opdat de vreemdeling zich kan beroepen op punt 2.8A van de instructies, hij aan volgende voorwaarden dient te voldoen:

'Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt:

En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of die voor die datum geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.'

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht geoordeeld dat:

'Betrokkene wil zich beroepen op de criteria 2. 8.A. van de vernietigde instructie van 19.7.2009. maar betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008, of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden, Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2. 8.A. van de vernietigde instructie van 19.07. 2009.'

Verzoekers beschouwingen missen dan ook feitelijke grondslag en doen geen afbreuk aan de deugdelijke motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk waarom de bestreden beslissing tot stand zou zijn gekomen met miskennis van art. 9bis van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoekers beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beschikt dienaangaande bovendien over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid in het kader waarvan deze vermog te beslissen de door verzoeker aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

"De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15 februari 2007):

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja. of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid"*

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert. Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht is gemotiveerd met draagkrachtige motieven die de bestreden beslissing terdege ondersteunen.

Verzoekers beschouwingen falen in rechte en in feite."

3.2.3. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker aangeeft van mening te zijn dat hij goed ingeburgerd is, dat hij in België een sociaal leven heeft opgebouwd en dat hij probleemloos werk zal kunnen vinden en dat hij tevens betreurt een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden te hebben ingediend, doch dat hij hiermee niet aantoonst dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden. Het is immers niet kennelijk onredelijk en het getuigt evenmin van een onzorgvuldige besluitvorming om te oordelen dat het louter feit dat een vreemdeling lang illegaal in het Rijk verblijft – en zich dus schuldig maakt aan een misdrijf – en dat hij voorhoudt goed ingeburgerd en werkbereid te zijn op zich geen reden vormt om een verblijfsmachtiging toe te staan.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 6 in combinatie met artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrij-

heden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter onderbouwing van zijn standpunt geeft hij volgende toelichting:

“Conform art. 6 § 1 EVRM heeft “eenieder bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten....het recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie”.

Verzoeker heeft bij deze een verzoekschrift tot annulatie en schorsing ingediend bij de Raad tegen de beslissing tot weigering van regularisatie uitgaande van verwerende partij en tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Conform de bovengenoemde bepalingen van het EVRM heeft verzoeker het recht om in België te vertoeven/ of alleszins gedoogd te worden op Ons grondgebied, in afwachting van de behandeling van zijn rechtsmiddel voor de Raad. Alleszins mag verzoeker minstens de schorsing vragen van de uitvoering van de bestreden beslissing (uitwijzingsbevel bijlage 13) in afwachting van deze behandeling.

Immers “eenieder wiens rechten en vrijheden, opgesomd in het EVRM geschonden zijn, heeft recht op daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie”, zelfs indien die schending zou zijn begaan door een persoon of overheidsinstantie in de uitoefening van haar ambt, zoals in casu.

Toegepast op huidige concrete casus heeft verzoeker aldus recht op verblijf, minstens dient hij gedoogd te worden in afwachting van de behandeling van zijn dossier door deze Raad.

Ingeval van uitvoering van de bestreden beslissing, m.a.w. een effectieve vasthouding in een gesloten centrum of een gedwongen repatriëring, wordt dit essentiële grondrecht geschonden.

Dat gemeld art. 13 EVRM in combinatie met art. 6 wel rechtstreekse werking kan hebben in de Belgische rechtsorde.

Overwegende dat de kwestieuze beslissing van de verwerende partij dan ook omwille van die redenen dient hervormd te worden.”

3.3.2. Verweerder repliceert als volgt:

“Vooreerst laat de verwerende partij gelden dat de betrokken aangelegenheid niet binnen het toepassingsgebied van art. 6 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden valt, aangezien voormeld artikel 6 slechts toepassing vindt bij het vaststellen van de burgerlijke rechten en verplichtingen van eenieder, of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolging.

De politieke rechten die een individu geniet in zijn hoedanigheid van burger en waartoe onder meer het recht op verblijf en vestiging van vreemdelingen, met de daarmee verbonden rechten en verplichtingen behoort - rechten en verplichtingen waarop deze zaak betrekking heeft - vallen niet onder de toepassing van het bepaalde artikel 6 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden.

De verwerende partij merkt verder op dat de persoonlijke aanwezigheid van verzoeker geenszins vereist is voor het verdere verloop van deze procedure noch voor het verdere verloop van zijn hangende beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dewelke overigens in hoofdzaak schriftelijk geschieden, en waarbij verzoeker zich te allen tijde kan laten vertegenwoordigen door zijn raadsman. Dit wordt overigens ook uitdrukkelijk gesteld in de bestreden beslissing.

Uit geen enkel gegeven blijkt dat het voorgaande verzoeker onmogelijk zou worden gemaakt bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst.

In zoverre verzoeker zich beroept op een vermeende schending van art. 13 E.V.R.M., laat de verwerende partij gelden dat uit de rechtsleer blijkt dat art. 13 E.V.R.M. geen rechtstreekse werking heeft (cfr. J. VELU en R. ERGEC La ‘Convention Européenne des droits de l’homme, Bruxelles 1990. p. 93.) en bovendien alleen maar kan geschonden worden indien de schending van een ander artikel van het zelfde verdrag aangetoond wordt.

In casu is de verwerende partij van oordeel dat verzoeker geenszins aantoont dat een ander artikel uit het zelfde verdrag werd geschonden. zodat er geen sprake kan zijn van een schending van art. 13 E.V.R.M.”

3.3.3. De Raad wijst erop dat verweerder terecht opmerkt dat beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39 652/98, Maaouia/Frankrijk; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409) zodat deze bepaling in voorliggende zaak niet dienstig kan worden aangevoerd.

Artikel 13 van het EVRM kan voorts, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet nuttig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoeker voert weliswaar de schending aan van artikel 6 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat verzoeker in casu niet dienstig naar deze verdragsbepaling kan verwijzen

Daarnaast moet worden benadrukt dat verzoeker door te stellen dat hij meent op basis van de artikelen 6 en 13 van het EVRM gerechtigd te zijn tot een verblijf in het Rijk tot de Raad een arrest geveld heeft met betrekking tot het ingestelde beroep, hij op generlei wijze aantoont dat de bestreden beslissingen onwettig zijn.

Het derde middel kan niet tot de vernietiging van de bestreden beslissingen leiden.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK